

Патриаршеско посещение на село Самораново

На 16 ноември Негово Светейшество Софийският митрополит и Български патриарх Даниил посети село Самораново, Дупнишка духовна околия, където отслужи божествена Литургия и извърши освещаване на неделно училище.

В съслужение в светата Литургия бяха ставрофорен иконом Георги Паликарски – архиерейски наместник на Дупнишка духовна околия, иконом Благой Стоянов – председател на църковното настоятелство при храма, свещенство от околията и протодякон Иван Петков.

Песнопенията изпълниха сборна група от енорияши при храма, ръководени от свещеник Добри Добрев.

По време на богослужението бе произнесена заупокойна ектения за свещеник Михаил, убит в село Самораново през 1929 г.

В края на светата Литургия Негово Светейшество произнесе слово, посветено на възкресното евангелско четиво – притчата за добрия самарянин (срв. Лука

10:25-37):

„Нашето човешко естество се изпитва чрез Божието Слово и често, когато не намираме сили в себе си да изпълним заповедите, които Господ ни е дал, ние се опитваме да се оправдаем пред себе си и другите. С това се разкрива зловредното действие на греха, на гордостта, която не позволява на човека смирено да изповяда своята немощ, да разсъди и да поиска от Бога помощ и начин, да изпълни това, което ни е заповядал, а Той не ни е заповядал нещо, което не сме в състояние да изпълним. Господ знае нашата немощ, повредата, навика да се противим, който сме наследили от производителя на греха – дявола. Затова, често по неправилен начин, се опитваме да се оправдаем. Заедно със заповедта обаче Господ ни е показал как да я изпълним – като се смирим и изповядаме своята немощ.

В днешното литургийно Евангелие, в 8-та Неделя след Въздвижение, чухме притчата, в която един законник пита Господ Иисус Христос: какво добро да сторя, за да имам живот вечен (срв. Лука 10:25)? И сам отговорил: Възлюби Господа, Бога твоего, от всичкото си сърце, и от всичката си душа, и с всичката си сила, и с всичкия си разум, и ближния си като себе си (Лука 10:27). Но след това с лукавство попитал: А кой е мой ближн (Лука 10:29)? Тогава Господ разказва притчата за добрия самарянин – как от Йерусалим, който е свещен, Божий град, някой човек тръгва към Йерихон – място на греха. Още с първите думи на притчата Господ поставя всички нас в образа на този човек – изпаднали от небесния живот в състояние на падналото естество.

...и налетя на разбойници, които го съблякоха, изпонараниха го и си заминаха, като го оставиха полумъртъв (Лука 10:30) – по такъв начин дяволът е обезобразил чрез греха нашата душа и сме отпаднали от божествения живот. Но Бог ни е дал време за покаяние, за да се върнем там, откъдето сме изпаднали – от светия град, от Горния Сион, за който свети апостол Павел пише: тук нямаме постоянен град, но бъдещия търсим (Евр. 13:14).

Към пострадалия приближил един свещеник, видял го и отминал. По същия начин не се смилил и левитът. За свещениците по това време е имало забрана – за да могат да свещенодействат, не трябвало да се допират до починал човек, защото няколко дни след кончината той се намирал в култова нечистота. Това показва безсилието на старозаветния закон да изцели изпадналия в беда. Защото жертвите, принасяни в Стария Завет за греховете, не са били в състояние да изправят човека.

Старозаветните заповеди са дадени само, за да ни доведат до съзнанието, че със собствени сили не можем да стигнем до Бога, да видим своята греховност и да разберем, че Спасителят е Христос.

Колко верни са думите на свети апостол Павел: буквата убива, а духът животвори (II Кор. 3:6). И свещеникът, и левитът, за да не престъпят закона и да станат култово нечисти, пренебрегнали заповедта за любовта към ближния. С буквата на закона оправдаваме своето безразличие, но пред Бога не можем да се оправдаем.

По-нататък в притчата по пътя минал един самарянин. По онова време юдеите и самаряните дори не се поздравявали. Юдеите така мразили самаряните и ги считали за култово нечисти, че с тях не могли нито да ядат, нито да разговарят, да се поздравяват, пак поради това да не би да се осквернят. Но този човек, който бил самарянин, обърнал внимание на изпадналия в беда, който бил от Йерусалим, превързал раните му, излял елей и вино върху тях, качил го на добичето си и го закарал в страноприемницата. На другия ден, като си заминавал, извадил два динария, дал на съдържателя и му казал да се погрижи за него и ако похарчи нещо повече, на връщане ще му заплати (срв. Лука 10:33-36). Господ попитал законникът: кой от тези трима ти се вижда да е бил ближен на изпадналия в ръцете на разбойниците? Той отговорил: оня, който му стори милост. Тогава Господ му казал: иди и ти прави също така (Лука 10:37). Божията заповед: Възлюби Господа, Бога твоего, от всичкото си сърце, и от всичката си душа, и с всичката си сила, и с всичкия си разум, и ближния си като себе си (Лука 10:27) означава, че с всичката част на нашето същество, както се отнасяме към самите себе си, както имаме любовта към самите себе си, сме длъжни да проявяваме същата любов и към всеки един човек, защото всеки човек е наш ближен.

Словото Божие ни свидетелства, че волята Божия е да се спасят всички човеци и да достигнат до познание на истината (I Тим. 2:4). И ако имаме

някакви свои предразсъдъци и ако сме отделили някои хора, с които се караме и които мразим или поради някакво наше мнение за тях не проявяваме отношението, което Господ ни е заповядал, как ще се оправдаем пред Бога? Но вместо това нека се смирим и кажем: „Господи, виждаш, че в моята душа вместо любов има осъждане, вместо молитва има омраза“. Понеже ако дори само към един човек изпитваме омраза или не можем да простим, това означава, че ние не изпълняваме Божията заповед за любов към ближния“.

Поменавайки убития свещеник в края на двадесетте години от миналия век – отец Михаил, Негово Светейшество сподели:

„Днес на светата Литургия забелязахте, че се помолихме за отец Михаил, който е бил свещеник тук, в Самораново, който през 1929 г. е бил убит тук в храма.

Като жители на това село, трябва да поменавате в молитва този свещенослужител, както и неговия убиец: „Господи, прости му този голям грях“. Никой няма полза от страданието. Не можем да сме безразлични, да нямаме отношение към това, което се е случило. Душите, които са застанали пред Бога и вече нямат възможност да се покаят, пребъдват в едно страшно очакване на огъня, за което състояние Господ говори, че червеят им не умира, и огънят не угасва (Марк. 9:44) в огнената геена.

Докато има време, нека принасяме по силите си покаяние, да изправяме живота си, така че да достигат молитвите ни до Божия престол – и за нас самите, и за всички онези, които са били преди нас“.

От своя страна, иконом Благой Стоянов изказа благодарност на Негово Светейшество за посещението в благолепния храм и за отслужването на светата Литургия, като му поднесе скромен подарък.

Непосредствено след светата Литургия с лития духовенството се отправи към новостроящия се параклис „Св. Йоан Рилски“, където отслужи водосвет по повод откриването на неделното училище при храма.

На събитието присъстваха множество жители и гости на селото, ктитори и спомоществователи за построяването на параклиса и неделното училище. Патриарх Даниил се обърна към тях с думите:

„Необходимо е да се учим на молитва, да се учим да се обичаме по християнски, да се познаваме, да измолваме от Бога милост за нас самите, за

семействата, градовете, селата и за държавата ни.

Светът, който се отдалечава от Бога, какво го очаква? Гордият човек смята, че може сам да се справя в живота и не му е необходим някой да му казва какво да прави. А ние се нуждаем от Бога, Който ни е създал и ни дава живот, Който ни учи на любов и ни дава силите да можем да обичаме. А без любовта какво е човекът? Бледо подобие на човек, играчка в ръцете на дявола и, в крайна сметка, едно нещастно същество, което опропастява своя път“.

„Нека пламъкът на стремежа към Бога да ви събира да бъдете заедно и тогава ще видите, че когато Господ е с вас, никой не може да бъде против вас“, завърши словото си Негово Светейшество.

Текст: Михаил Тасков

Снимки: Мария Явашева, Иван Илиев

bg-patriarshia.bg